

Уви! нужно ли е да ви каавамъ, че тозъ пжтъ съдържанието на панорамата ме остави студень? Азъ невидѣхъ друго, освѣтъ дебелашки литографии, нацапани небръжно и неумѣло съ багрило, пазарското безвкусие и груба работа на които увеличителното стъкло искараваше по-нетърпимо грозни.

Ни сѣнка иллюзия вече!

Фрѣкнали бѣхъ оние честити по невѣдение години, когато духътъ на критиката и анализа не тровеше сърдцето.

Тжжно, тжжно!

Турихъ на Йорга два лева въ ржката, който сѣпнато свали шапка съ знакове на почитание, поздравихъ го мълкомъ и отминахъ, послѣдванъ отъ лукавитѣ усмивки на нѣколко сериозни господа, свидѣтели на тая сцена.

Сжщата година, прѣзъ единъ студеничтъкъ облаченъ день на зимата, като се расхождахъ изъ многолюдната Витонка улица, застигнахъ близо при едноврѣмешната Арена Пизи едно погрѣбално шествие.

Това погрѣбално шествие състоеше отъ черната колесница — сиромашката — съ единъ гробъ въ нея, единъ попъ отпрѣжъ и двама души отдирѣ, гологлави, — едничкитѣ испращачи на покойния до вѣчното му жилище. Тая пустиня около този мрътвецъ ме порази. По-неже се сбарабарихме, азъ попитахъ одного отъ испращачитѣ — черноликъ човѣкъ, съ черна кждрава коса, съ кирлива капела и съ много свѣтливъ погледъ — очевидно грѣкъ — кой е умрѣлъ.

Узнахъ, че билъ Йоргу!